

лъмо злоправіе е да избираме по почетни-тъ столове а най повече прѣдъ хора почтени и различни.

Кога сме на гости, не трѣба да стоимъ много врѣме. Като възблагодаримъ хора-та или като си свършимъ работа-тъ трѣба да си отиваме, за да не имъ домашнѣ наше-то присѣтствіе; ако има и други гости, трѣба да ся оттеглимъ полска безъ да нѣхъ осѣтижтъ.

Кога-то человекъ-тъ кому-то сме на гости, ако и да е по горенъ отъ насъ, иска да нѣхъ испрати или до къщии-тъ врата или до пѣтни-тъ, трѣба да възприемемъ това, нѣхъ и нѣй да му отдадемъ прилична-тъ честь.

Трѣба да поканяме гости-тъ сѣкога на по горнѣото мѣсто, ако и да ни ся равни, нѣхъ не трѣба да правимъ това на по долни-тъ отъ насъ.

Трѣба да ся пазимъ добрѣ да не ходимъ на гости по врѣме-то на фденіе то.

Трѣба сѣкога да испращаме гости-тъ си до врата та.

Кога-то ходимъ на гости у роднини-тъ си или у пріатели-тъ си, сички-тъ поздравленія и приказки трѣба да ся сладки и взаимни; трѣба да отхвърляме сѣкога досади-тъ.

X.

ЗА РАЗГОВАРЕНІЯ-ТА.

Человекъ кои то живѣять помежду хора са длѣжни сѣкога, чрѣзъ работя-тъ си, да ся виждатъ единъ съ другъ и да си приказватъ взаимно. Но тѣя чести и нужди разговорки, трѣба сѣкога да ся съдружени съ мадрѣсть и съ образованѣсть христіанска.

Длѣжни сме, казва мадрія-тъ, да си притѣляемъ думи-тъ со злато. То ще рече че, както имаме този